

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία 'Ιουλίου Κλαρετῆ.—Μετὰφρασίς Χ. Α.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐμελλεν ἤδη ἀκριτῶς νὰ λαλήσῃ πρὸς τὴν Γιλβέρτην περὶ τούτου, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν εἰς θεραπείων κομίζων πρὸς τὴν δεσποινίδα Βερδιὲ ἐπιστόλιον γεγραμμένον διὰ μολυβδίδος.

— Δι' ἐμέ; εἶπεν ἡ νεάνις. Μήπως εἶνε τοῦ θείου μου;

Καὶ ἡ φαντασία τῆς διείδεν ἀμέσως κίνδυνον, ῥῆξιν συμβάσαν εἰς τὴν ἐκλογικὴν ὁμήγυριν, ἀναστάτωσιν τινα.

— Ὅχι δεσποινίς, εἶπεν ὁ θεράπων· τὸ ἔφειρεν ἀπὸ τοῦ Ἀθῶν ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ κυρίου κόμητος δὲ Μομβρέν.

Ἀπὸ τοῦ Ἀθῶν! Ἡ Ἑρρικέττα προσέβλεψε τὴν Γιλβέρτην, ἥτις κατέστη ὠχροτάτη. Ἡ κυρία Ἑρβλαὶ εἶχεν ἀναγνώσει ὅπως ὁ Γκενὼ καὶ ὁ Καπποὰ τὰ ἄρθρα τοῦ Ἑγγέλους τοῦ Μελέν, ἐν οἷς ὁ Ρεβίλ ὑπεδήλου ὅτι «ὁ κ. δὲ Μομβρέν καὶ ἡ δεσποινίς Βερδιὲ πρέπει νὰ ἔτρεφον εἰδικὴν στοργὴν πρὸς τὸν Μοναδέλσκη, διότι τοὺς ἐβλεπον συχνότατα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ ναοῦ, ἔνθα εἶχεν ἐνταφιασθῇ τὸ θυμὰ τῆς βασιλίσσης Χριστίνης τῆς Σουηδίας.» Ἄλλ' ἡ πολιτικομανὴς γυνὴ δὲν ἀπέδωκε πλείονα τοῦ δέοντος σημασίαν εἰς τοὺς ὑπαινιγμούς τῆς ἐφημερίδος. Εἶχεν εἶπει πρὸ μικροῦ τὴν περὶ τούτου γνώμην της: «Αὐτὰ ἔχει ἡ πολιτικὴ!»

Ἐν τούτοις ἐξεπλάγῃ ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς Γιλβέρτης.

Ἀπὸ τοῦ Ἀθῶν! Ὁ κ. δὲ Μομβρέν ἐπεμπεν ἀπὸ τοῦ Ἀθῶν ἐπιστόλιον γεγραμμένον διὰ μολυβδίδος πρὸς τὴν νεάνίδα!

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ἑρρικέττα.

Ἡ Γιλβέρτη πελιδνὴ, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὸ ἐπιστόλιον, ἔτεινεν αὐτὸ πρὸς τὴν κυρίαν Ἑρβλαὶ λέγουσα:

— Ἰδοὺ κυρία!

Ἐν τάχει, διὰ γραφῆς ἐσπευσμένης, ἀγνωρίστου, ἐπὶ τῆς ἄκρας τινὸς τραπέζης ἴσως ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δερβαὶ ὁ Ροβέρτος εἶχε γράψει τὰς ἐξῆς ἀπηλπισμένας γραμμὰς.

«Ἡ Κυπριανὴ κινδυνεύει, διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον! Καὶ ἡ ταλαίπωρος μικρὰ σὰς ζητεῖ, σὰς ἀπαιτεῖ. Σὰς ἀγαπᾷ, διότι τὴν περαιοποιήθητε τόσο καλῶς· δὲν ἔχει μητέρα καὶ εὖρεν εἰς σὰς τοιαύτην. Ἐλθετε, σὰς ἰκετεύω ἔλθετε! Σὰς προσκαλεῖ ἀδιακόπως συγχωρήσατέ με! Ὁ ταγματάρχης θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνην νὰ σὰς συνοδεύσῃ. Ἡ ἀμαῖα ἀναμένει.

ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἔλθετε εἰς τὴν ἐπιθανάτον κόρην μου. Εἶμαι παράφρων ἐκ τῆς λύπης.

Ὁ εὐσεβᾶστος ἀφωσιωμένος ὑμῖν

«Ροβέρτος δὲ Μομβρέν.»

Ἡ Ἑρρικέττα προσέβλεψε τὴν Γιλβέρτην. Ἡ νεάνις ἀνεζήτει ἤδη ἀκουσίως τὸν πῖλόν της καὶ ἐν περιώμιον ὅπως ἐξέλθῃ.

— Ἄλλ' ὁ θεὸς σας δὲν εἶνε ἐδῶ...

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ἡ Γιλβέρτη, θὰ ὑπάγω μόνη!..

Ἀπήντησε ταῦτα ὑπερῆφ' ὡς, μὲ τόνον ὅστις εὐηρέστησε τὴν κυρίαν Ἑρβλαί.

— Ἄλλ' οἱ ἀνόητοι ἐκείνοι, οἵτινες τολμοῦν νὰ ὁμιλῶσι περὶ ὑμῶν...

— ὦ! αὐτοὺς, εἶπεν ἡ ἀνεψιὰ τοῦ ταγματάρχου, τοὺς περιφρονῶ. Δὲν ὑπάρχουσι δι' ἐμέ. Ἐνδιαφέρομαι μόνον δι' ἐκείνους τοὺς ὑποίους ἀγαπῶ.

— Καὶ ἔχετε δικαίον, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἑρβλαί· ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾶτε, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇτε νὰ σας συνοδεύσω.

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικὴ προσέθηκεν...

— Εἶμαι ἴσως ἀδιάκριτος... ὁ κ. δὲ Μομβρέν..

— Τί λέγετε, κυρία!.. ὁ κ. δὲ Μομβρέν δὲν ἔχει πολλὰ πρόσωπα ἀφωσιωμένα περὶ αὐτὸν καὶ ἂν εὖρῃ ἐν ἐπὶ πλέον, πολὺ θὰ χαρῇ, μὴ ἀμφιβάλλετε!

Ἡ Ἑρρικέττα ἤθελε νὰ διατάξῃ ὅπως ἐτοιμάσωσι τὸ ὄχημά της. Ἄλλ' ὁ καιρὸς ἐπεῖγεν· τὸ ὄχημα τοῦ Ροβέρτου ἀνέμενεν. Προτιμότερον ἦτο ν' ἀπέλθωσι δι' αὐτοῦ ἀμέσως, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ ὁ ἡνίοχος ἀνυπομόνει, διότι, ὡς ἔλεγεν, ἔπρεπε νὰ παραλάβῃ ἐπιστρέφων φάρμακά τινα καὶ σιναπισμούς ἀπὸ ἐν φαρμακεῖον τοῦ Φονταινεβλώ.

Ἡ κυρία Ἑρβλαὶ παρητήρησε τὸ ἐκκρεμές.

— Εἶνε ὁκτὼ παρὰ δέκα, εἶπεν. Ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ ταγματάρχης, νὰ τοῦ εἴπητε ὅτι ἐξῆλθον μετὰ τῆς δεσποινίδος Γιλβέρτης. Ἄλλ' ἴσως ἐπιστρέψωμεν πρὸ αὐτοῦ.

Καθ' ὁδὸν ἡ Ἑρρικέττα ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ καὶ ἐκ δευτέρου παρὰ τῆς Γιλβέρτης τὴν ἱστορίαν τῆς Κυπριανῆς, τῆς ἀτυχοῦς ἐπιθανάτου μικρᾶς. Ἠγάπα τὰς μυθιστορικὰς ἱστορίας ἡ κυρία Ἑρβλαὶ καὶ αὕτη τὴν ἐνδιέφερε, μολονότι ἦτο θλιβερά. Δι' αὐτὸ λοιπόν ὁ κ. δὲ Μομβρέν μὲ ὅλα του τὰ θέληγτρα καὶ τὴν χάριν, ἐτήρει ἡθὸς τι μελαγχολίας ἐμποιοῦν ἐκπληξιν. Εἶχε τὸ ἥθος βυρῶνειον ἐνίοτε ὁ κ. δὲ Μομβρέν, ἂν καὶ τὸ τοιοῦτο δὲν ἦτο πλέον τοῦ συρμού. Ἡ κυρία Ἑρβλαὶ δὲν ἐξεπλήσσετο πλέον. Καὶ ἐνῷ ἡ ἀμαῖα ἔβαινε πρὸς τὸ Φονταινεβλώ, ἡ Μεγάλῃ Ἐκλεκτόρισσα πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος

τῶν ἐνθέρμων πολιτικῶν καὶ γαμηλιῶν ἀσχολιῶν τῆς ἐπανελάβαντο καθ' ἑαυτὴν σείουσα τὴν κεφαλὴν καὶ προσβλέπουσα τὴν Γιλβέρτην ὅτι ἦτο κρῖμα, μέγα κρῖμα νὰ προϋπάρχῃ τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο τοῦ νεκροῦ κόμητος. . . . Ὅα ἦτο τόσο ἐυτυχὴς ἂν ἐνυμφεύετο τὴν δεσποινίδα Βερδιέ!.. Ὡ, ἀναμφιβόλως.

Αἱ σάλπιγγες τοῦ ἱππικοῦ ἐσήμεινον φαιδρῶς τὴν ἀποχώρησιν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Φονταινεβλώ, ὅτε τὸ ὄχημα ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ ἐν τῇ Μεγάλῃ ὁδῷ φαρμακείου. Ὁ ἡνίοχος κατελθὼν ἔλαβε τὸ προπαρασκευασμένον δέμα τῶν φαρμάκων καὶ ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ. Ἡ Γιλβέρτη ἐφλέγετο ὑπὸ ἀνυπομονησίας ἀναλογιζομένη ὅτι ἡ μικρὰ Κυπριανὴ ἔπασχε καὶ ὅτι ἴσως θὰ ἐφθάνεν ἀργά. Ἡσθάνετο πρὸς τὸ παιδίον ἐκεῖνο παράφορον στοργὴν μητρικὴν, ὡς νὰ ἐξωτερικεύετο ὁ ἔρωσ αὐτῆς πρὸς τὸν Ροβέρτον διὰ τῆς ἀγάπης, τῶν περιποιήσεων, τῶν ἀσπασμῶν αὐτῆς πρὸς τὴν μικρὰν ἀσθενή. Ἡ Κυπριανὴ κατεῖχεν ἤδη σημαντικὴν θέσιν ἐν τῇ ζωῇ, ἐν τῷ λογισμῷ τῆς νεάνιδος. Ὅα ἐδίδε μετὰ χαρὰς μέρος τῆς ζωῆς της ὅπως σώσῃ τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο ὄν, ὅπερ ὁ Ροβέρτος ἐλάτρευε μετὰ πάθους ἐξάλλου.

Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἡνίοχος δὲν ἔβρισκε ταχέως, δὲν ἔβρισκε ὅσον αὐτὴ ἐπότηι. Καὶ ἐν τούτοις αἱ ὕλοι τῶν θυρίδων τοῦ ὀχήματος ἔτρεμον ἐκ τοῦ τάχους, ὅτε διήρχετο τὰς λιθοστρώτους ὁδοὺς τοῦ Φονταινεβλώ. Τὸ Ἀβὼν δὲν ἀπείχε μακρὰν. Διὰ τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος ἡ Γιλβέρτη ἔβλεπεν ἤδη ἀορίστως ἐκεῖ κάτω τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ μικροῦ ναοῦ. Χωρικοὶ καθήμενοι χάριν τοῦ δροσεροῦ ἀέρος πρὸ τῶν θυρῶν τῆς οἰκίας των παρετήρουν μετὰ περιεργείας τὴν διερχομένην ἀμαξάν.

Ὁ ἡνίοχος ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας τῶν Δεβραίων. Τὰ φῶτα ἦσαν ὁλοσχερῶς σχεδὸν ἐσβεσμένα ἤδη εἰς τὸ χωρίον, τὸ ὑποῖον ἐφαίνετο βεθυθισμένον. εἰς ὕπνον, μόνον δὲ τοῦ οἰκίσκου τὰ παράθυρα ἡστραπτον πεφωτισμένα ὀπισθεν τῶν θάμνων τοῦ κηπαρίου, σκιαὶ δ' ἐφαίνοντο μετὰ σπουδῆς διερχόμεναι ὀπισθεν τῶν λευκῶν περραπτασμάτων.

Ἡ οἰκία αὕτη ἡ γρηγοροῦσα ἐν τῇ νυκτὶ ὑπὸ τὸν ἀστεροφεγγῇ οὐρανὸν ἐφαίνετο ἀπαίσιος εἰς τὴν Γιλβέρτην,

Δὲν ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρβλαί.

Διῆλθον ἀμφοτέραι τὸ κηπάριον.

Ἡ Ἐρρικέττα ἔλαβε τὸ δέμα τῶν φαρμάκων ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἡνίοχου. Ἡ Γιλβέρτη προχωρήσασα ἀνῆλθε τὰς πρὸ τῆς θύρας ὀλίγας βαθμίδας καὶ ἤνοιξεν αὐτήν:

— Σαῖς εἰσθε, δεσποινίς; εἶπε τότε ἡ κυρὰ Δεβραί ἰδοῦσα αὐτὴν εἰς τὸν διάδρομον.

Τέλος πάντων! ἔ, τόσο τὸ καλλίτερον.

— Πῶς πηγαίνει; ἠρώτησεν ἡ Γιλβέρτη ἐναγωνίως.

Ἡ γραῖα δὲν ἀπήντησεν. Εἰσῆλθε δεξιᾷ εἰς θάλαμόν τινα πεφωτισμένον, εἰς οὗ τὸ βάθος ἡ κυρία Ἐρβλαί διεκρίνε μικρὰν λευκὴν κλίνην, ἐφ' ἧς κατέκειτο πελιδνόν, φοικωδῶς ἰσχνόν ἐν κοράσιον, ἡ Κυπριανή, τὴν ὁποίαν ἐξέλαβεν ὡς νεκράν.

Ὁ κ. δὲ Μομβρέν μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῇ, ὠχρότατος ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην καὶ παρετήρει τὴν μικρὰν μὲ τὸ ἀπλανές καὶ ἐπίμονον βλέμμα τῶν ἀνθρώπων τῶν μὴ θελόντων οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τοῦ πτώμα προσφιλοῦς ὄντος. Δύο ἄνδρες, ὁ γέρον Δεβραί καὶ ὁ υἱὸς του, ἴσταντο ὀρθοὶ παρὰ τὴν ἐστίαν. Λυχνία τεθειμένη ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφώτιζεν ἐκ τῶν κάτωθεν τὴν περίλυπον καὶ ἀνήσυχον μορφήν των.

Ἀκούσας τὸν θόρυβον τῶν βημάτων τῆς κυρᾶς-Δεβραί ὁ Ροβέρτος ἠγέρθη, ἀνεγνώρισε τὴν Γιλβέρτην, ἰδὼν δὲ καὶ τὴν κυρίαν Ἐρβλαί τὴν ἐχαιρέτισεν ὅπως οὖν ἐκπληκτος.

— Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀφήσω τὴν δεσποινίδα Βερδιέ νὰ ἔλθῃ μόνη, εἶπεν ἡ Ἐρρικέττα, καὶ ἂν δύναμαι νὰ φανῶ κ' ἐγὼ χρήσιμος...

Ἡ Γιλβέρτη εἶχε κύψει ἤδη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Κυπριανῆς. Τὸ κοράσιον ἐφαίνετο λιπόθυμον· εἶχε τὸ στόμα ἀνοικτὸν χωρὶς ν' ἀναπνέῃ καὶ μόλις ἦτο αἰσθητὸς ὁ σφιγμὸς τῆς μικρᾶς χειρὸς του.

— Ἐνα σινκιτισμόν! εἶπεν ἡ νεάνις.

Ἡ Ἐρρικέττα ἀφαιρέσασα τὰ χειρόκτιά της, εἶχεν ἤδη λύσει τὸ δέμα καὶ μετὰ σπουδῆς λαβούσα τὸν σινκιτισμόν ἐβρέξεν αὐτὸν δι' ὕδατος· εἶτα ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην καὶ αἱ δύο γυναῖκες ὑπανεγείρουσαι τὰ σκεπάσματα τῆς ἀσθενοῦς, ἐλάμβανον ἡρέμα τὰ μικρὰ ἰσχνὰ μέλη της, μέλη σκελετοῦ, ἐφ' ὧν ἐφαίνετο κεκολλημένον τὸ κιτρινίζον δέριμα—τὰ ὑπεστήριζον καὶ μετὰ τῆς προσοχῆς ἐπιτηδεῖων νοσοκόμων ἐπέθετον τὸν σινκιτισμόν ἐπὶ τῶν ἄλλοτε σαρκωδῶν κνημῶν τοῦ παιδίου, ἦτο δὲ φοικτὴ ἡ θέα τοῦ τεταλαιπωρημένου ἐκείνου σώματος, λιποσάρκου ἐκ τοῦ πυρετοῦ, μὲ τὰ γόνατα προέχοντα ἀνὰ μέσον τοῦ δέρματος καὶ τὴν ξανθὴν κεφαλὴν ἐξυρισμένην, ἥτις ἐταλαντεύετο ὡς νεκρά ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου...

Ὁ ἱατρός δὲν εἶχε πλέον ἐλπίδα καὶ ὁ Ροβέρτος ἀνέμενε ἀπὸ ὧρων ἤδη τὴν Γιλβέρτην μὲ τὴν δεισιδαιμονίαν τῶν ἀτυχῶν, οἵτινες μὴ θέλοντες νὰ εἶνε μόνον νὰ πάσχωσιν, αἰσθάνονται τὴν ἐπιθυμίαν νὰ θρηνήσωσιν ὁμοῦ μὲ τινα ἄλλον. Ἦτο καταδεδεικασμένη ἡ ἀτυχὴς Κυπριανή. Καὶ ὅμως μέχρι τῆς ὑστάτης πνοῆς, μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν θὰ τὴν παρελάβανον ἡ θὰ

τὴν ἔθετον ἐντὸς τοῦ φερέτρου ὁ Ροβέρτος ἐνόμιζε νὰ τὴν προσπύσῃ, ἀγωνιζόμενος κατὰ τοῦ τύφου, τοῦ δημίου ἐκείνου, τοῦ ἄρπαγος τῶν παίδων.

Ἐπεκράτει ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ οἰκίσκου τῶν Δεβραίων περὶ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς ἡ θλιβερά σιγὴ τῶν στιγμῶν τῆς ἀγωνίας, καθ' ἣς ἡ ζωὴ φαίνεται ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς τύχης. Αἱ δύο γυναῖκες ἀνέμενον, μετὰ προσοχῆς βλέπουσαι τὸ ἀναιμικὸν κοράσιον, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συναπίσματος, ὅπερ ὁ ἱατρὸς εἶχε διατάξει νὰ εἶνε δριμύ, οἷα ἐπιθέτουσιν εἰς τὰς ἀπηλπισμένας περιστάσεις. Ὁ Ροβέρτος ἠσθάνετο αἰσθησίν τινα καύματος εἰς τὰς ἰδίαις αὐτοῦ σάρκας ἀναλογιζόμενος ὅτι εἶχον βασανισθῇ ἐπὶ τοσοῦτον αἱ ταλαίπωροι κνῆμαι τῆς μικρᾶς Κυπριανῆς καὶ ὅτι ἡδύνατο ἀκόμη νὰ αἰσθάνηται τὴν ὀδύνην.

— Ἄν τυχὸν αἰσθάνεται! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ πατήρ.

Εἶτα ἠσθάνθη αἶφνης βαθεῖαν συγκίνησιν, σχεδὸν ἀλγεινὴν. Ἡ Κυπριανὴ βραδέως ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὁ Ροβέρτος ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀφήσῃ κραυγὴν χαρᾶς.

Χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ἡ Ἑρρικέττα ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὰ χεῖλη ἡ δὲ Γιλβέρτη κεκυφύῃ ἀνωθεν τοῦ παιδίου ἐπισκέπτετο αὐτό, τὸ ἐπέψαυε καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὸ ἄπνουν στήθος τῆς Κυπριανῆς τὴν ἰδίαν αὐτῆς ζωὴν. Τὸ κοράσιον ἤρεμα ἀνήγειρε τὸ ἀκίνητον τέως στήθος του· τὸ ἀντισπαστικὸν φάρμακον μετέδιδεν εἰς τὸ σῶμά του σπινθῆρα ζωῆς. Τὸ παιδίον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ διεσταλμένους ὡσεὶ πεπληρωμένους ὑπὸ φωτὸς μυστηριώδους ὀπτασίας ἐμειδίασεν ἄοριστον μειδίαμα, ἐκτάκτως γλυκὺ διεγράφη ἐπὶ τῶν συνεσταλμένων χειλέων του καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ἀδυνάτου, ὡς ἤχου θνήσκοντος κιθάρης:

— ὦ! .. εἰμαι καλλίτερα!

Ὁ Ροβέρτος διὰ νὰ καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς του, ἔχωσεν εἰς τὸ στόμα του τὸ μαנדηλίον του, ὅπερ διέσχίζε με τοὺς ὀδόντας του. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ παιδίον ἀπῆντα εἰς μυστηριώδη πρόσκλησιν καὶ ἐμελλε νὰ ἐκπνεύσῃ.

Τὸ βλέμμα τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς συνήντησε τότε τὴν μορφήν τῆς Γιλβέρτης. Τὸ μειδίαμα τῆς Κυπριανῆς ἐγένετο ἐκφραστικώτερον. Τὸ παιδίον ἐποίησε κίνημά τι, ἐπκνέπεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔπειτα εἶπε:

— Μαμμά!

Ὁ Ροβέρτος ἐρρικνῶν ἡ Γιλβέρτη ἠσθάνθη τὸ σῶμα τῆς καθιστάμενον παγερόν. Τὸ ἄοριστον καὶ ἀνήσυχον βλέμμα τοῦ κορασίου ἐφαίνετο νῦν ἐξετάζον, ἐρευνῶν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ:

— Ὁ μπαμπᾶς;

Καὶ κατόπιν ἔτι μᾶλλον εὐδιακρίτως:

— Ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς;

Ὁ Ροβέρτος ἐπλησίασε ἀπομάσσων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Κυπριανὴ.

Ἦγειρε τὴν μικράν, λεπτὴν καὶ ὀστεώδη χεῖρά της καὶ εἶπε:

— Δός μου τὸ χέρι σου.

Καὶ ἀφροῦ τὴν ἔλαβεν, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου πρὸς τὸ μέρος τῆς Γιλβέρτης.

— Καὶ τὸ δικό σου, μαμμά! προσέθηκεν.

Τὸ βλέμμα ὅπερ ὁ κ. δὲ Μερβρέν ἐρριψεν ἐπὶ τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ ταγματάρχου ἦτο ἀλγεινὸν ὡς βλέμμα καταδίκου πρὸς τὸν γραμματέα τὸν ἀναγινώσκοντα τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Ἡ Γιλβέρτη ὠχροτάτη, ἄκαμπτος παρὰ τὴν σφοδρὰν συγκίνησίν της, προσέβλεψε τὸν Ροβέρτον.

— Οἱ ἀτυχεῖς! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἑρρικέττα.

— Μαμμά, τὸ χέρι σου μαμμά! ἐπανάλαβεν ἡ Κυπριανὴ μὲ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τῶν ἀσθενῶν.

Τότε ἡ Γιλβέρτη ὑπήκουσεν.

Ἄφησε τὴν χεῖρά της ψυχρὰν ὡσεὶ νεκρὰς νὰ καταπέσῃ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου καὶ ἠσθάνθη τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐπαφῆς σιδήρου πεφυρακτωμένου, ἅμα ἡ χεὶρ της ἐπέψαυσε τὴν χεῖρα τοῦ Ροβέρτου. Κρατοῦν ἀμφοτέρων τότε τὰς χεῖρας μετὰ παραδόξου ρώμης, μετὰ νευρικοῦ σπασμοῦ τὸ παιδίον, ἔλεγε διὰ τῆς φωνῆς, ἥτις βαθμηδὸν ἀπέκτα δύνανειν καὶ καθίστατο ὀξεῖα καὶ ἐπιτακτικὴ:

— Τώρα δὲν θὰ μὲ ἀφήσετε πλέον μόνην... ἔχω μίαν μητέρα... μοῦ τὸ εἶπεν ὁ μπαμπᾶ Ρυώ... καὶ δὲν τὴν βλέπω καθόλου. Θὰ μείνῃς, δὲν εἶνε ἀλήθεια; θὰ μείνῃς. Μαζὺ μου, μαζὺ μου!

Ὁ Ροβέρτος ἀπεπνίγετο ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἡ Γιλβέρτη ἔμενεν ἀπαθής, ὡς μοναχὴ ἀφωσιώσασα τὴν ζωὴν της εἰς μίαν πίστιν.

Ὁ γέρον Δεβραὶ ἐξῆλθε μὴ ἀντέχων καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα διὰ νὰ κλαύσῃ ἐλευθέρως. Ἡ γηραιά του σύζυγος τὸν παρηκολούθησε, φοβουμένη μήπως ὁ σύζυγός της πάθῃ τι ἀπυκταῖον.

Ἡ Ἑρρικέττα κατεχομένη ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς καὶ σφοδρᾶς συγκινήσεως, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ἀνήγειρε τὸ παραπέτασμα καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὰ ἔξω, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀπομάξῃ τοὺς ὀφθαλμούς της, οὓς ἠσθάνετο πληρουμένους δακρύων. Πλησίασασα τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς ὑάλους, ἠσθάνθη ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν καὶ ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντης. Εἰς τὴν ἀντίθετον ἐπιφάνειαν τοῦ ὑαλοπίνακος, ὡς ν' ἀντικατωπ-

τρίζετο ἡ ἰδία αὐτῆς μορφή εἶδε κεφαλὴν γυναικός, ἥτις ὡς φάσμα ἐβύθιζεν ἐκεῖθεν ἀπληστον τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας. Ὀλίγον ἔλειψεν ἡ κυρία Ἑρβλαί νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἐντρομος. Κατέπιπξεν ἐλαφρὴν κραυγὴν καὶ διαλογισθεῖσα μήπως ὠνειρεύθη, ἐπλησίασεν ἐκ νέου διὰ μιᾶς τὸ πρόσωπόν της εἰς τὴν ὕαλον. Ἡ ὥχρᾶ μορφή εὗρίσκετο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ἐν τῇ λάμπει τῆς νυκτὸς ἐκείνης τοῦ Ἰουλίου ἡ ὀπτασία διεκρίνετο καθαρῶτα ἐντὸς τοῦ κήπου, περιβαλλομένην αἶγλην λευκωπὴν.

Ἀμέσως ἡ κυρία Ἑρβλαί ἐνόησεν ὅποις της ἡδύνατο νὰ εἶνε ἡ γυνὴ ἐκείνη. Ἦτο ἡ μήτηρ βεβαίως. Ἡ μήτηρ, ἥτις κατεσκόπευε, περιεπόλει περίξ τοῦ ἐν Ἀβὼν οἰκίσκου, ἥτις παρεμόνευε τὴν Γιλβέρτην καὶ ὑπηγόρευεν ἴσως εἰς τὴν συντηρομένην παρὰ τοῦ Γκαροῦς αἰσχροὺς ἐρημερίδας τὰς συκοφαντίας, αἵτινες εἶχον ἐξεγείρει τὴν ἀγανάκτησιν τῆς Ἑρρικέττας.

Ἡ μήτηρ! "Α! ἦτο λοιπὸν ἡ μήτηρ!

Ἀναντιρρήτως ἡ γυνὴ ἐκείνη ἡ ἐρευνῶσα διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μικροῦ θαλάμου ὁδυνηρὰν θὰ ἐδοκίμασεν αἰσθῆσιν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Ροβέρτου ὁρθίου παρὰ τὴν Γιλβέρτην ἔχοντος τὴν χεῖρα συνηνωμένην μετὰ τῆς νεάνιδος διὰ τοῦ δεσμοῦ τῶν πυρεσσόντων δακτύλων τοῦ κορασίου.

Μία ἰδέα εὐθὺς ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς κυρίας Ἑρβλαί, ἡ σκφὴς ἀντίληψις τοῦ κινδύνου. Ἡ χεὶρ τῆς ἀγνώστου προσεκολλᾶτο ἐπὶ τῆς ὕαλου, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὴν συντρίψῃ. Ἐνόει δὲ τὴν ἀλγεινὴν ὀργὴν τῆς κατασκοπευούσης γυναικός. Καὶ ἂν αὕτη ἤθελεν εἰσελθεῖν; . . Ἄν ἤθελεν ἐμφανισθῇ αἵφνης ἀπειλητικῇ;

Τὸ κοράσιον παρακληρῶν ἐκ τοῦ πυρετοῦ ἐξηκολούθει νὰ ἐπναλαμβάνῃ πρὸς τὰ δύο ἐκείνα ὄντα, τ' ἀποκεχωρισμένα παρὰ τραγικῆς ἀκταβλήτου δυσχερείας, λόγους ἀσυναρτήτους, σπαρακτικούς διὰ τὸν Ροβέρτον, σκληροὺς διὰ τὴν Γιλβέρτην.

— Εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν ὅτι δὲν ἀγαπᾶσθε!.. Εἰπέτε μου. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά... πρέπει νὰ ἀγαπῶνται!.. Θέλω ν' ἀγαπᾶσθε... ναι! τὸ θέλω!

Ἡ Ἑρρικέττα ἐξῆλθεν αἵφνης ἀθουρῶως καὶ ἐβάδισεν ἐντὸς τοῦ κήπου πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ὁρθία ψαύουσα διὰ τοῦ προσώπου τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου τύπτουσα δὲ αὐτὴν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου, τῇ ἀπνύθουε ἐν τάχει τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν.

— Τί ζητεῖτε, κυρία;

Ἡ γυνὴ ἐστράφη, μὴ γνωρίζουσα τὴν φωνὴν τῆς κυρίας Ἑρβλαί.

— Τί ζητῶ; εἶπεν.

— Ναί· τί κάμνετε ἐδῶ;

— Ἦλθα νὰ ζητήσω τὸ τέκνον μου!

— Ἄ, εἶπεν ἡ Ἑρρικέττα, κόρη σας εἶνε ἡ μικρά, ἥτις εἶνε μέσα;

— Ναί, κόρη μου.

— Πολὺ καλὰ, λοιπὸν μάθετε, κυρία, ὅτι ἡ κόρη σας ἀποθνήσκει. Ἀφήσατε νὰ τὴν περιποιηθῶν ἐκεῖνοι, οἵτινες τὴν ἀγαποῦν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ἡ εὐτυχία εἶνε ὡς ἡ ἡχώ: ἀπαντᾷ εἰς τὴν φωνὴν μας, ἀλλὰ δὲν ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

Εἶδος ἀδελφότητος συνδέει εὐθὺς ἐκ πρώτης ὀψεως ἐκείνους οὓς ἐπληξεν ἡ δυστυχία. Ἄν ἐπενθηφορήσατε ἐπὶ μακρὸν χρόνον, σὰς προσελκύει πᾶσα μελανὴ ἐσθὴς ἣν συναντᾶτε.

Ἡ δυστυχία ὁμοιάζει τὴν Λερναίαν Ὑδραν· ἀλλ' οὐδὲν κερδίζει ὁ μιμούμενος τὸν Ἡρακλέα.

Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς προώρισται νὰ τέρπωσι πάντοτε τὰ πλήθη καὶ δι' αὐτῆς ἐτι τῇ κηδείᾳ των.

Carmen Sylva.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Γερμανίᾳ ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως νέον μηχανήμα πρὸς ἐκτόξευσιν τοῦ ἐλαίου εἰς τὴν θάλασσαν, καταπραϋνομένων ὡς γνωστὸν διὰ τοῦ μέσου τούτου τῶν κυμάτων αὐτῆς. Διὰ τοῦ μηχανήματος τούτου ἐκτοξεύεται κύλινδρος πλήρης ἐλαίου, ὅστις ἐκρήγνυται ἀκριβῶς εἰς τὸ προωρισμένον μέρος. Ἐπανειλημμένα πειράματα ἐγένοντο κατὰ τινὰ διάπλουν ἐκ Βρέμης εἰς Νέαν-Ὑόρκην, καθ' ὃν ἐξετοξεύθη ἐλαῖον μέχρ' ἀποστάσεως 450 μέτρων ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου. Διὰ τῆς ἐκρήξεως πέντε κυλίνδρων εἰς ἀπόστασιν 350 μέχρι 450 μέτρων ἀπὸ τοῦ πλοίου, ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἐπὶ 140 μέχρις 185 μέτρα τετραγωνικά ἐκαλύφθη ὑπ' ἐλαίου καὶ τὰ κύματα κατηνύσθησαν. Λέγεται, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ Λεὺδ τῆς Βορείου Γερμανίας.

Κατ' αὐτὰς ἀπέθανεν ὁ τελευταῖος τῶν ἀπομάχων τοῦ Βατερλώ, ὀνόματι Ἰάκωβος Μύερς, ἐν ἡλικίᾳ ἑκατὸν τριῶν ἐτῶν, καταλιπὼν ἑξ τέκνα, 41 ἐγγόνους καὶ 23 δισεγγόνους· ὥστε ὅλη τοῦ μακαρίτου ἀπομάχου ἡ οἰκογένεια ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἓνα ὁλόκληρον λόχον τάγματος.

Ὁ πρῶτος ἱεροκέρυξ τῆς Νέας Ὑόρκης δόκτωρ Χάλλ κερδίζει ἐτησίως τὸ μυθώδες ποσὸν 2,250,000 φράγκων. Ὁ ἐν Ἐδιμβούργῳ ἱεροκέρυξ τοῦ Ἐλευθέρου Συλλόγου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου δόκτωρ Οὐάιτ ἀρκεῖται μόνον εἰς 200,000 φράγκα κατ' ἔτος.